

Brussel, 6.6.2013
COM(2013) 338 final

2013/0177 (NLE)

Voorstel voor een

BESLUIT VAN DE RAAD

waarbij Oostenrijk en Malta in het belang van de Europese Unie worden gemachtigd toe te treden tot Verdrag van 's-Gravenhage van 15 november 1965 inzake de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke en in handelszaken

TOELICHTING

1. ACHTERGROND VAN HET VOORSTEL

1.1. Doel van het voorstel

Het Verdrag van 's-Gravenhage van 15 november 1965 inzake de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke en in handelszaken (hierna het “Haags Betekeningsverdrag” genoemd) regelt de wijzen waarop een gerechtelijk of buitengerechtelijk stuk van de ene Verdragsluitende Staat naar de andere moet worden toegezonden wanneer deze toezending ter betekening of kennisgeving in die laatstgenoemde staat moet plaatsvinden. Het Haags Betekeningsverdrag vereenvoudigt de wijze van toezending van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken. De belangrijkste wijze van toezending is de toezending die niet via consulaire of diplomatieke kanalen plaatsvindt, maar door middel van een centrale autoriteit, die de stukken ter kennis geeft of betekent of ervoor zorgt dat dit gebeurt. Het Verdrag voorziet ook in verschillende alternatieve manieren van toezending (bijvoorbeeld over de post). Het beoogt ook een regeling tot stand te brengen waarbij de ontvanger voor zover mogelijk zo snel feitelijk op de hoogte wordt gebracht van het ter kennis te geven of te betekenen stuk, dat hij voldoende tijd heeft voor verweer. Verder maakte het Verdrag het eenvoudiger om te bewijzen dat de kennisgeving of betekening in het buitenland heeft plaatsgevonden, door middel van in een standaardmodel opgenomen verklaringen.

Als gevolg van de vaststelling van de interne regels van de Unie inzake de kennisgeving en betekening van stukken in Verordening (EG) nr. 1348/2000, ingetrokken bij Verordening (EG) nr. 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken (de betekening en de kennisgeving van stukken), en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1348/2000¹, valt het Haags Betekeningsverdrag onder de exclusieve externe bevoegdheid van de Europese Unie. Derhalve kunnen de lidstaten geen partij bij het Haags Betekeningsverdrag worden zonder daartoe gemachtigd te zijn.

24 lidstaten waren vóór de vaststelling van EU-wetgeving partij bij het Haags Betekeningsverdrag geworden. De overige lidstaten die gemachtigd moeten worden om tot het Verdrag toe te treden zijn Oostenrijk en Malta².

De Commissie stelt daarom voor dat de Raad Oostenrijk en Malta machtigt om in het belang van de Europese Unie toe te treden tot het Haags Betekeningsverdrag. Het Verdrag bevat geen clause die de EU machtigt zelf toe te treden.

¹ Verordening (EG) nr. 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken (de betekening en de kennisgeving van stukken), en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad, PB L 324 van 10.12.2007, blz. 79.

² Malta heeft zijn akte van toetreding al neergelegd zonder daartoe gemachtigd te zijn en de Commissie heeft de noodzakelijke maatregelen genomen. Na de toetreding, op 1 augustus 2012, heeft Malta de volgende verklaring afgelegd: "Malta verklaart dat zijn toetreding tot het Verdrag slechts van kracht zal zijn na de voltooiing van de procedure inzake de genoemde toetreding binnen de Europese Unie en, met name, de vaststelling van een besluit van de Raad waarbij Malta gemachtigd wordt tot dit Verdrag toe te treden. Wanneer dit besluit is vastgesteld zal Malta de depositaris op de hoogte stellen van de datum waarop het genoemde Verdrag voor Malta van kracht zal zijn" (deze verklaring is gepubliceerd op de website van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht http://www.hcch.net/index_en.php?act=status.comment&csid=1101&disp=eif).

1.2. Het belang van toetreding tot het Haags Betekeningsverdrag

Het Haags Betekeningsverdrag, dat de toezending van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in het buitenland verbetert, is voor de Europese Unie en haar lidstaten met name van belang omdat het de gerechtelijke samenwerking bevordert bij grensoverschrijdende geschillen die zich voordoen in relaties met derde landen die partij bij het Verdrag zijn. Het Verdrag is grotendeels bekrachtigd; op dit moment zijn er 67 Verdragsluitende staten.

Oostenrijk en Malta hebben blijk gegeven van hun belangstelling voor toetreding tot het Haags Betekeningsverdrag. Hun toetreding zou sporen met de beleidstoezegging die de EU toen zij in 2007 lid van de Haagse Conferentie werd, heeft gedaan om toe te zullen treden tot de instrumenten van de Haagse Conferentie voor internationaal privaatrecht wanneer de EU daar belang bij heeft.

Voorts heeft de EU in haar externe betrekkingen toetreding van derde landen tot het Haags Betekeningsverdrag steeds bevorderd als een doeltreffend en betrouwbaar systeem voor de kennisgeving en betekening van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken. Het zou met deze benadering in overeenstemming zijn wanneer alle lidstaten van de EU zelf partij bij het Verdrag zijn.

2. RESULTATEN VAN RAADPLEGINGEN VAN BELANGHEBBENDE PARTIJEN EN EFFECTBEOORDELINGEN

Oostenrijk en Malta hebben in de betreffende groep van de Raad hun belangstelling voor toetreding tot het Haags Betekeningsverdrag bevestigd. Het Permanente Bureau van de Haagse Conferentie voor internationaal privaatrecht heeft laten weten dat derde landen die partij zijn bij het Verdrag graag zouden zien dat alle EU-lidstaten partij bij het Verdrag worden.

3. JURIDISCHE ELEMENTEN VAN HET VOORSTEL

3.1. Bevoegdheid van de EU met betrekking tot het Haags Betekeningsverdrag

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en de rechtspraak³ van het Europese Hof van Justitie valt de kwestie van de kennisgeving en betekening van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken binnen de exclusieve externe bevoegdheid van de Europese Unie aangezien de Unie hiervoor interne wetgeving heeft goedgekeurd in de vorm van Verordening (EG) nr. 1393/2007 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken. De lidstaten hebben daarom niet langer het recht om ten opzichte van derde landen verbintenissen aan te gaan die op deze regels van invloed zijn.

Met name artikel 3, lid 2, VWEU bepaalt dat de Unie exclusief bevoegd is een internationale overeenkomst te sluiten indien die sluiting gevolgen kan hebben voor gemeenschappelijke regels of de strekking daarvan kan wijzigen. Op grond van deze regel en in overeenstemming met de jurisprudentie valt een overeenkomst binnen de exclusieve bevoegdheid van de EU wanneer kan worden aangetoond dat het onderwerp van de overeenkomst binnen de reikwijdte van interne gemeenschappelijke regels valt, of binnen een gebied dat reeds grotendeels wordt bestreken door dergelijke regels of wanneer regels zijn vastgesteld op gebieden waarop geen gemeenschappelijk beleid van toepassing is, en met name op gebieden waar sprake van harmonisatiemaatregelen is, ongeacht of deze gemeenschappelijke regels en de overeenkomst met elkaar in tegenspraak zijn.

³ Advies 1/03 van het Hof van 7 februari 2006 over de bevoegdheid van de Gemeenschap tot sluiting van het nieuwe verdrag van Lugano betreffende rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, Jurisprudentie 2006, blz. I-01145.

Verordening (EG) nr. 1393/2007 is van toepassing op burgerlijke en handelszaken wanneer het nodig is om gerechtelijke of buitengerechtelijke stukken ter kennisgeving of betekening van de ene naar de andere lidstaat te verzenden. Door de lidstaten aangewezen instanties zijn verantwoordelijk voor de verzending en ontvangst van stukken. De verordening voert een systeem in dat lijkt op dat van het Haags Betekeningsverdrag, zodat het onderwerp van het Haags Betekeningsverdrag duidelijk binnen de reikwijdte van de interne EU-wetgeving valt. Bijgevolg heeft de Europese Unie exclusieve bevoegdheid ten aanzien van het Haags Betekeningsverdrag.

Voorts heeft de Unie haar externe bevoegdheid op het gebied van de kennisgeving en betekening van stukken al uitgeoefend door met Denemarken een internationale overeenkomst te sluiten over de kennisgeving en betekening van stukken⁴.

3.2. Machtiging van de lidstaten

Omdat het Haags Betekeningsverdrag geen clausule inzake regionale economische organisaties bevat, kan de Europese Unie geen Verdragsluitende Partij bij het Verdrag worden. De Unie moet daarom haar bevoegdheden via haar lidstaten uitoefenen en dus de betrokken lidstaten machtigen om in het belang van de Unie toe te treden tot het Haags Betekeningsverdrag. Op het gebied van civiel recht bestaan er verschillende precedents. Het meest recente blijkt uit beschikking 2008/431/EG van de Raad waarbij bepaalde lidstaten worden gemachtigd om, in het belang van de Europese Gemeenschap, het Verdrag van 's-Gravenhage van 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen te bekrachtigen of tot dit verdrag toe te treden, en waarbij bepaalde lidstaten worden gemachtigd een verklaring af te leggen betreffende de toepassing van de interne voorschriften van het Gemeenschapsrecht⁵.

Het Haags Betekeningsverdrag biedt de Verdragsluitende Staten de mogelijkheid om met betrekking tot een aantal van zijn bepalingen verklaringen af te leggen; zie bijvoorbeeld artikel 8, tweede alinea, artikel 10, artikel 15, tweede alinea, en artikel 16, derde alinea. De EU-lidstaten die partij zijn bij het Verdrag hebben verschillende verklaringen afgelegd. De situatie is niet gelijk: een aantal lidstaten heeft bijvoorbeeld een verklaring afgelegd op grond van artikel 8, tweede alinea, en diplomatieke of consulaire ambtenaren alleen de bevoegdheid verleend om stukken aan de eigen onderdanen van hun lidstaat ter kennis te brengen of te betekenen; sommige andere hebben zich daarentegen alleen verzet tegen de wijzen van toezending van artikel 10. Verklaringen ingevolge artikel 16, derde alinea, dat voorziet in de mogelijkheid om te verzoeken om verlening van een nieuwe termijn voor de aanwending van een rechtsmiddel, lopen bijvoorbeeld uiteen wat betreft de uiterste termijn voor de indiening van het verzoek. Gelet op het voorgaande is het niet redelijk om van de betrokken lidstaten te eisen dat, zo zij (een) verklaring(en) afleggen, deze uniform moet(en) zijn. Kortom, de betrokken lidstaten moeten bij hun toetreding tot het Verdrag alle op grond van de bepalingen van het Verdrag toegestane relevante verklaringen afleggen die zij noodzakelijk achten. Wel moet de tekst van dergelijke verklaringen aan het besluit van de Raad worden gehecht.

⁴ Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en het Koninkrijk Denemarken betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, PB L 299 van 16. 11.2005, blz. 62.

⁵ PB L 151 van 11.6.2008, blz. 36.

Voorstel voor een

BESLUIT VAN DE RAAD

waarbij Oostenrijk en Malta in het belang van de Europese Unie worden gemachtigd toe te treden tot Verdrag van 's-Gravenhage van 15 november 1965 inzake de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke en in handelszaken

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 81, lid 2, en artikel 218, lid 6, onder a),

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Gezien de goedkeuring van het Europees Parlement⁶,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Het Verdrag van 's-Gravenhage van 15 november 1965 inzake de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke en in handelszaken (hierna het “Haags Betekeningsverdrag” genoemd) vereenvoudigt de wijzen van toezending van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken tussen de Verdragsluitende Staten. Het vereenvoudigt dus de gerechtelijke samenwerking in grensoverschrijdende geschillen in burgerlijke en handelszaken. Het Haags Betekeningsverdrag is mondiaal gezien grotendeels bekrachtigd. Het bevorderen van de toetreding van derde landen tot het Haags Betekeningsverdrag maakt onderdeel uit van het externe beleid van de Unie op het gebied van civiel recht.
- (2) De Europese Unie heeft exclusieve externe bevoegdheid met betrekking tot het Haags Betekeningsverdrag voor zover de bepalingen daarvan van invloed zijn op de regels die zijn neergelegd in Verordening (EG) nr. 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken (de betekening en de kennisgeving van stukken), en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad⁷.
- (3) Regionale organisaties kunnen niet tot het Haags Betekeningsverdrag toetreden. Dientengevolge kan de Europese Unie niet tot het Verdrag toetreden.
- (4) Gezien het feit dat het Haags Betekeningsverdrag voor de belangen van de Europese Unie van betekenis is, dient de Raad de lidstaten die het Haags Betekeningsverdrag niet vóór de vaststelling van de maatregelen van de Unie hadden ondertekend, te machtigen om, onverminderd de in dit besluit neergelegde voorwaarden, in het belang van de Europese Unie tot het Verdrag toe te treden. De lidstaten tot welke dit besluit is gericht zijn Oostenrijk en Malta.

⁶ PB C , , blz. .

⁷ PB L 324 van 10.12.2007, blz. 79.

- (5) Het Haags Betekeningsverdrag voorziet in de mogelijkheid voor de Verdragsluitende Staten om met betrekking tot een aantal van de bepalingen daarvan verklaringen af te leggen. Oostenrijk en Malta moeten derhalve bij hun toetreding tot het Verdrag alle op grond van het Verdrag toegestane relevante verklaringen afleggen die zij noodzakelijk achten. De tekst van dergelijke verklaringen moet aan dit besluit worden gehecht.
- (6) Het Verenigd Koninkrijk en Ierland zijn gebonden aan Verordening (EG) nr. 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken (de betekening en de kennisgeving van stukken), en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1348/2000⁸ van de Raad en nemen bijgevolg deel aan de vaststelling van dit besluit.
- (7) Overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van Protocol nr. 22 betreffende de positie van Denemarken, dat is gehecht aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, neemt Denemarken niet deel aan de vaststelling van dit besluit, dat niet bindend is voor, noch van toepassing is in Denemarken,

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Onverminderd de bevoegdheden van de Europese Unie treden Oostenrijk en Malta in het belang van de Europese Unie toe tot het Verdrag van 's-Gravenhage van 15 november 1965 inzake de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke en in handelszaken.
2. De tekst van het Haags Betekeningsverdrag is als bijlage I aan dit besluit gehecht.

Artikel 2

1. Bij hun toetreding tot het Haags Betekeningsverdrag leggen Oostenrijk en Malta de relevante verklaringen af die op grond van de bepalingen van het Verdrag zijn toegestaan.
2. De tekst van de verklaringen is als bijlage II aan dit besluit gehecht.

Artikel 3

1. De betrokken lidstaten nemen de nodige maatregelen om hun akte van toetreding tot het Haags Betekeningsverdrag neder te leggen binnen een redelijke termijn en, zo mogelijk, vóór 31 december 2014.
2. De betrokken lidstaten stellen de Raad en de Commissie vóór 1 juli 2014 in kennis van de datum waarop hun toetredingsprocedures naar verwachting voltooid zullen zijn.

Artikel 4

Dit besluit treedt in werking op de dag volgende op die van zijn bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Artikel 5

⁸ PB L 324 van 10.12.2007, blz. 79.

Bij hun toetreding tot het Haags Betekeningsverdrag delen Oostenrijk en Malta het Permanent Bureau van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht schriftelijk mee dat toetreding overeenkomstig dit besluit heeft plaatsgevonden.

Artikel 6

Dit besluit is gericht tot Oostenrijk en Malta in overeenstemming met de Verdragen.

Gedaan te Brussel,

*Voor de Raad
De Voorzitter*

BIJLAGE I

VERDRAG INZAKE DE BETEKENING EN DE KENNISGEVING IN HET BUITENLAND VAN GERECHTELIJKE EN BUITENGERECHTELIJKE STUKKEN

(Gesloten op 15 november 1965)

De Staten die dit Verdrag hebben ondertekend,
Verlangend maatregelen te nemen die er toe kunnen leiden dat gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken waarvan in het buitenland betekening of kennisgeving moet worden gedaan, tijdig ter kennis komen van degenen voor wie zij bestemd zijn,
Ernaar strevend tot dat doel de onderlinge rechtshulp te verbeteren door de daarbij te volgen procedure te vereenvoudigen en te versnellen;
Hebben besloten te dien einde een Verdrag te sluiten en zijn overeengekomen als volgt:

Artikel 1

Dit Verdrag is van toepassing in alle gevallen waarin in burgerlijke zaken of in handelszaken een gerechtelijk of buitengerechtelijk stuk ter betekening of kennisgeving naar het buitenland moet worden gezonden.

Het Verdrag is niet van toepassing, indien het adres van degene voor wie het stuk is bestemd, onbekend is.

HOOFDSTUK I. GERECHTELIJKE STUKKEN

Artikel 2

Iedere Verdragsluitende Staat wijst een centrale autoriteit aan, die tot taak heeft de uit een andere Verdragsluitende Staat afkomstige aanvragen om betekening of kennisgeving overeenkomstig de artikelen 3-6 in ontvangst te nemen en af te doen.

De aangezochte Staat wijst de centrale autoriteit aan en regelt tevens haar werkwijze.

Artikel 3

De daartoe volgens wet van de Staat van herkomst van het stuk bevoegde autoriteit of deurwaarder richt tot de centrale autoriteit van de aangezochte Staat een aanvraag, die moet overeenstemmen met het als bijlage aan dit Verdrag toegevoegde modelformulier. Ten aanzien van de aanvraag is geen legalisatie van stukken of een daarmee gelijk te stellen formaliteit vereist.

De aanvraag moet vergezeld gaan van twee exemplaren van het gerechtelijke stuk of van twee afschriften daarvan.

Artikel 4

Indien de centrale autoriteit oordeelt dat de bepalingen van het Verdrag niet in acht zijn genomen, stelt zij de aanvrager hiervan onverwijld in kennis, met nauwkeurige vermelding van de tegen de aanvraag gerezen bezwaren.

Artikel 5

De centrale autoriteit van de aangezochte Staat belast zich met de betekening of de kennisgeving van het stuk of het doen betekenen of kennisgeven daarvan,

a) hetzij met inachtneming van de vormen, in de wetgeving van de aangezochte Staat voorgeschreven voor de betekening of de kennisgeving van stukken die in dat land zijn opgemaakt en bestemd zijn voor zich aldaar bevindende personen,

b) hetzij met inachtneming van een bijzondere, door de aanvrager verzochte vorm, mits deze niet in strijd is met de wet van de aangezochte Staat.

Behoudens in het geval bedoeld in het eerste lid onder b, kan het stuk altijd worden afgegeven aan degene voor wie het bestemd is, zo deze het vrijwillig aanneemt. Indien van het stuk betekening of kennisgeving moet worden gedaan overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid, kan de centrale autoriteit verlangen dat het stuk wordt opgesteld of vertaald in de officiële taal of in een van de officiële talen van haar land. Het gedeelte van de aanvraag bestaande uit het als bijlage aan dit Verdrag toegevoegde modelformulier, dat aard en onderwerp van het te betekenen stuk weergeeft, wordt afgegeven aan degene voor wie het stuk bestemd is.

Artikel 6

De centrale autoriteit van de aangezochte Staat, of de daarvoor door die Staat aangewezen autoriteit, maakt een verklaring op die moet overeenstemmen met het modelformulier voor zodanige verklaringen, dat als bijlage aan dit Verdrag is toegevoegd. De verklaring behelst dat aan de aanvraag uitvoering is gegeven en vermeldt tevens de vorm waarin, de plaats waar en het tijdstip waarop dit is geschied, alsmede de persoon aan wie het stuk is afgegeven. In voorkomend geval worden in de verklaring de omstandigheden vermeld die de uitvoering van de aanvraag hebben belet. Indien de verklaring niet is opgemaakt door de centrale autoriteit of een rechterlijke autoriteit, kan de aanvrager verlangen dat zij door een van deze autoriteiten voor gezien wordt getekend. De verklaring wordt rechtstreeks toegezonden aan de aanvrager.

Artikel 7

Het te drukken gedeelte van het modelformulier, dat als bijlage aan dit Verdrag is toegevoegd, moet steeds in de Franse of in de Engelse taal zijn gesteld, doch kan daarenboven worden gesteld in de officiële taal of in een van de officiële talen van de Staat van herkomst der stukken. Hetgeen in de aansluitende witte vakken moet worden ingevuld dient hetzij in de taal van de aangezochte Staat, hetzij in de Franse taal, hetzij in de Engelse taal te worden gesteld.

Artikel 8

Iedere Verdragsluitende Staat is bevoegd betekeningen of kennisgevingen van gerechtelijke stukken aan zich in het buitenland bevindende personen rechtstreeks, zonder rechtsdwang, door de zorg van zijn diplomatieke of consulaire ambtenaren te doen verrichten. Een Staat kan verklaren dat hij zich tegen de uitoefening van deze bevoegdheid op zijn grondgebied verzet, tenzij van het stuk betekening of kennisgeving moet worden gedaan aan een onderdaan van de Staat van herkomst van dat stuk.

Artikel 9

Iedere Verdragsluitende Staat is bovendien bevoegd gerechtelijke stukken langs de consulaire weg ter betekening of kennisgeving toe te zenden aan de autoriteiten van een andere Verdragsluitende Staat die daarvoor door deze Staat zijn aangewezen. Indien buitengewone omstandigheden dit noodzakelijk maken, is iedere Verdragsluitende Staat bevoegd deze toezending langs de diplomatieke weg te doen geschieden.

Artikel 10

Dit Verdrag laat, tenzij de Staat van bestemming verklaart zich daartegen te verzetten, onverlet:

- a) de bevoegdheid gerechtelijke stukken rechtstreeks over de post toe te zenden aan zich in het buitenland bevindende personen,
- b) de bevoegdheid van de deurwaarders, ambtenaren of andere bevoegde personen van de Staat van herkomst gerechtelijke stukken rechtstreeks door de deurwaarders, ambtenaren of

andere bevoegde personen van de Staat van bestemming, betekening of kennisgeving te doen verrichten,

c) de bevoegdheid van iedere belanghebbende bij een rechtsgeding betekeningen of kennisgevingen van gerechtelijke stukken rechtstreeks te doen verrichten door de deurwaarders, ambtenaren of andere bevoegde personen in de Staat van bestemming.

Artikel 11

Dit Verdrag belet niet dat twee of meer Verdragsluitende Staten over en weer toelaten dat ter betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken andere wegen worden gevolgd dan die, welke in de voorafgaande artikelen zijn geregeld, met name zich verstaan over rechtstreeks verkeer tussen hun wederzijdse autoriteiten.

Artikel 12

De betekeningen of kennisgevingen van uit een Verdragsluitende Staat afkomstige gerechtelijke stukken geven geen aanleiding tot betaling of terugbetaling van heffingen of kosten voor de diensten welke door de aangezochte Staat zijn verleend.

De aanvrager is gehouden de kosten te betalen of terug te betalen, veroorzaakt door:

a) het optreden van een deurwaarder of van een volgens de wet van de Staat van bestemming bevoegde persoon,

b) de inachtneming van een bijzondere vorm van betekening of kennisgeving.

Artikel 13

De uitvoering van een aanvraag om betekening of kennisgeving overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag kan alleen worden geweigerd indien de aangezochte Staat oordeelt dat hierdoor inbreuk zou worden gemaakt op zijn soevereiniteit of veiligheid.

De uitvoering kan niet worden geweigerd op de enkele grond dat de wet van de aangezochte Staat ten aanzien van de zaak waarop de aanvraag betrekking heeft, uitsluitende rechtsmacht voor die Staat opeist, dan wel een rechtsvordering als waarop de aanvraag betrekking heeft, niet toekent.

Van de weigering een aanvraag uit te voeren stelt de centrale autoriteit de aanvrager, met vermelding van de redenen, onverwijld in kennis.

Artikel 14

Moelijkheden die naar aanleiding van de toezending, ter betekening of kennisgeving, van gerechtelijke stukken mochten ontstaan, worden langs de diplomatieke weg geregeld.

Artikel 15

Wanneer een stuk dat het geding inleidt of een daarmee gelijk te stellen stuk ter betekening of kennisgeving overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag, naar het buitenland moest worden gezonden en de verweerder niet is verschenen, houdt de rechter de beslissing aan totdat is gebleken dat:

a) hetzij van het stuk betekening of kennisgeving is gedaan met inachtneming van de vormen in de wetgeving van de aangezochte Staat voorgeschreven voor de betekening of de kennisgeving van stukken die in dat land zijn opgemaakt en bestemd zijn voor zich op het grondgebied van dat land bevindende personen,

b) hetzij het stuk aan de verweerder in persoon of aan zijn woonplaats is afgegeven op een andere in dit Verdrag geregelde wijze,

en dat de betekening of de kennisgeving, onderscheidenlijk de afgifte zo tijdig is geschied dat de verweerder gelegenheid heeft gehad verweer te voeren.

Iedere Verdragsluitende Staat is bevoegd te verklaren dat zijn rechters in afwijking van het bepaalde in het eerste lid een beslissing kunnen geven, ook als geen bewijs, hetzij van

betekening of kennisgeving, hetzij van afgifte is ontvangen, indien aan elk van de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) het stuk is toegezonden op een van de in dit Verdrag geregelde wijzen,
- b) sedert het tijdstip van toezending van het stuk een termijn is verlopen die door de rechter voor elk afzonderlijk geval zal worden vastgesteld, doch die ten minste zes maanden zal bedragen,
- c) in weerwil van alle daartoe bij de bevoegde autoriteiten aangewende pogingen geen bewijs kon worden verkregen.

Het bepaalde in dit artikel belet niet dat door de rechter in spoedeisende gevallen voorlopige of conservatoire maatregelen kunnen worden genomen.

Artikel 16

Wanneer een stuk dat het geding inleidt of een daarmee gelijk te stellen stuk ter betekening of kennisgeving overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag naar het buitenland moest worden verzonden en de verweerder bij verstek werd veroordeeld, kan de rechter, indien de termijn waarbinnen een rechtsmiddel had moeten worden aangewend is verstreken, de gedaagde een nieuwe termijn toestaan binnen welke hij het rechtsmiddel alsnog kan aanwenden, mits is voldaan aan elk van de volgende voorwaarden:

- a) de verweerder heeft niet de gelegenheid gehad zich te verweren of een rechtsmiddel aan te wenden, doordat het stuk onderscheidenlijk de beslissing hem, buiten zijn schuld, niet tijdig heeft bereikt,
- b) de grieven van de verweerder zijn, naar het aanvankelijk oordeel van de rechter, niet van elke grond ontbloomt.

Het verzoek om verlening van een nieuwe termijn voor de aanwending van het rechtsmiddel is slechts ontvankelijk, indien het is ingediend binnen een redelijke termijn na het tijdstip waarop de gedaagde van de beslissing kennis heeft gekregen.

Iedere Verdragsluitende Staat is bevoegd te verklaren dat het verzoek niet ontvankelijk is, indien het is ingediend na het verstrijken van de in die verklaring genoemde termijn, welke echter niet korter mag zijn dan een jaar, te rekenen van de dag waarop de beslissing is gegeven.

Het bepaalde in dit artikel is niet van toepassing op beslissingen betreffende de staat van personen.

HOOFDSTUK II. BUITENGERECHTELIJKE STUKKEN

Artikel 17

Buitengerechtelijke stukken, afkomstig van autoriteiten en deurwaarders van een Verdragsluitende Staat, kunnen ter betekening of kennisgeving in een andere Verdragsluitende Staat worden toegezonden op de wijzen en onder de voorwaarden als in dit Verdrag geregeld.

HOOFDSTUK III. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 18

Iedere Verdragsluitende Staat kan naast de centrale autoriteit andere autoriteiten aanwijzen, wier bevoegdheden door die Staat worden geregeld.

De aanvrager heeft echter steeds het recht zich rechtstreeks tot de centrale autoriteit te wenden.

Bondsstaten zijn bevoegd meer dan een centrale autoriteit aan te wijzen.

Artikel 19

Dit Verdrag belet niet dat door de interne wet van een Verdragsluitende Staat voor de betekening of de kennisgeving in die Staat van uit het buitenland afkomstige stukken, andere wijzen van toezending worden toegelaten dan die, geregeld in de voorafgaande artikelen.

Artikel 20

Dit Verdrag belet niet dat twee of meer Verdragsluitende Staten overeenkomen af te wijken van het bepaalde in:

- a) artikel 3, tweede lid, betreffende de toezending van twee exemplaren van de stukken,
- b) artikel 5, derde lid, en artikel 7, betreffende de te bezigen taal,
- c) artikel 5, vierde lid,
- d) artikel 12, tweede lid.

Artikel 21

Iedere Verdragsluitende Staat geeft hetzij op het tijdstip van de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging of toetreding, hetzij op een later tijdstip, het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland kennis van:

- a) de aanwijzing van de autoriteiten, bedoeld in de artikelen 2 en 18,
- b) de aanwijzing van de autoriteit bevoegd tot het opstellen van de in artikel 6 bedoelde verklaring,
- c) de aanwijzing van de autoriteit bevoegd tot het in ontvangst nemen van stukken die overeenkomstig artikel 9 langs de consulaire weg zijn toegezonden.

In voorkomend geval geeft een Verdragsluitende Staat het Ministerie op een van de genoemde tijdstippen kennis van:

- a) zijn bezwaren tegen de wijzen van toezending, bedoeld bij artikelen 8 en 10,
- b) de verklaringen, bedoeld bij de artikelen 15, tweede lid, en 16, derde lid,
- c) elke wijziging van de bovengenoemde aanwijzingen, bezwaren en verklaringen.

Artikel 22

Dit Verdrag vervangt in de rechtsbetrekkingen tussen de Staten die het hebben bekrachtigd, de artikelen 1-7 van het op 17 juli 1905 te 's-Gravenhage ondertekende Verdrag betreffende de burgerlijke rechtsvordering, onderscheidenlijk van het op 1 maart 1954 te 's-Gravenhage ondertekende Verdrag betreffende de burgerlijke rechtsvordering, al naar gelang bedoelde Staten partij zijn bij een dezer of bij beide Verdragen.

Artikel 23

Dit Verdrag belet noch de toepassing van artikel 23 van het op 17 juli 1905 te 's-Gravenhage ondertekende Verdrag betreffende de burgerlijke rechtsvordering, noch die van artikel 24 van het op 1 maart 1954 te 's-Gravenhage ondertekende Verdrag betreffende de burgerlijke rechtsvordering.

Deze artikelen zijn echter slechts van toepassing, indien gebruik wordt gemaakt van eveneens in die Verdragen geregelde wijzen van toezending.

Artikel 24

Door de Verdragsluitende Staten in aansluiting aan de genoemde Verdragen van 1905 en 1954 gesloten overeenkomsten worden geacht eveneens van toepassing te zijn op het onderhavige Verdrag, tenzij de betrokken Staten dienaangaande anders zijn overeengekomen.

Artikel 25

Onverminderd het bepaalde in de artikelen 22 en 24 laat het onderhavige Verdrag onverlet de Verdragen, waarbij de Verdragsluitende Staten partij zijn of zullen worden, en welke bepalingen bevatten over door het onderhavige Verdrag geregelde onderwerpen.

Artikel 26

Dit Verdrag staat ter ondertekening open voor de Staten die waren vertegenwoordigd op de tiende zitting van de Haagse Conferentie voor internationaal privaatrecht.

Het dient te worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen worden nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland.

Artikel 27

Dit Verdrag treedt in werking op de zestigste dag na de nederlegging van de derde akte van bekrachtiging bedoeld in artikel 26, tweede lid.

Voor iedere ondertekenende Staat die het nadien bekrachtigt, treedt het in werking op de zestigste dag na de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging.

Artikel 28

Iedere Staat die niet vertegenwoordigd is geweest op de tiende zitting van de Haagse Conferentie voor internationaal privaatrecht, kan tot dit Verdrag toetreden nadat dit overeenkomstig artikel 27, eerste lid, in werking is getreden. De akte van toetreding zal worden nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland.

Het Verdrag treedt voor die Staat slechts in werking bij gebreke van verzet door een Staat die het Verdrag vóór deze nederlegging heeft bekrachtigd, van welk verzet moet worden kennis gegeven aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland binnen een termijn van zes maanden te rekenen van de datum waarop dit Ministerie laatstbedoelde Staat van de toetreding in kennis heeft gesteld;

Bij gebreke van verzet, treedt het Verdrag voor de toetredende Staat in werking op de eerste dag van de maand volgende op het verstrijken van de laatste van de termijnen bedoeld in het vorige lid.

Artikel 29

Iedere Staat kan bij de ondertekening, bekrachtiging of toetreding verklaren dat de werking van dit Verdrag tevens zal gelden voor alle gebieden voor welke internationale betrekkingen hij verantwoordelijk is, of voor een, dan wel meer, van zulke gebieden. Deze verklaring wordt van kracht op het tijdstip waarop het Verdrag voor bedoelde Staat in werking treedt.

Daarna moet van elke uitbreiding van de werking van het Verdrag kennis worden gegeven aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland.

Voor de gebieden waarop de uitbreiding betrekking heeft, treedt het Verdrag in werking op de zestigste dag na de in het vorige lid vermelde kennisgeving.

Artikel 30

Dit Verdrag blijft gedurende vijf jaren van kracht, te rekenen van de datum van inwerkingtreding overeenkomstig artikel 27, eerste lid, ook voor de Staten die het later hebben bekrachtigd of die later tot het Verdrag zijn toegetreden.

Dit Verdrag wordt, behoudens opzegging, stilzwijgend telkens voor vijf jaar verlengd.

De opzegging moet ten minste zes maanden voor het einde van de termijn ter kennis worden gebracht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland.

De opzegging kan zich beperken tot enkele der gebieden waarop het Verdrag van toepassing is.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte van de Staat die haar heeft gedaan. Het Verdrag blijft van kracht voor de andere Verdragsluitende Staten.

Artikel 31

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland doet de Staten bedoeld in artikel 26, alsmede de Staten die zijn toegetreden overeenkomstig de bepalingen van artikel 28, mededeling van:

- a) de ondertekeningen en bekrachtigingen bedoeld in artikel 26;
- b) de datum waarop het Verdrag overeenkomstig de bepalingen van artikel 27, eerste lid, in werking treedt;
- c) de toetredingen bedoeld in artikel 28, en de datum waarop deze van kracht worden;
- d) de uitbreidingen bedoeld in artikel 29, en de datum waarop zij gevolg hebben;
- e) de aanwijzingen, bezwaren en verklaringen genoemd in artikel 21;
- f) de opzeggingen bedoeld in artikel 30, derde lid.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

Gedaan te 's-Gravenhage, de 15de november 1965, in de Franse en de Engelse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in één exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van de Nederlandse Regering en waarvan een gewaarmerkt afschrift langs de diplomatieke weg zal worden toegezonden aan elk der Staten die vertegenwoordigd zijn geweest op de tiende zitting van de Haagse Conferentie voor internationaal privaatrecht.

BIJLAGE II

Door de lidstaten af te leggen verklaringen

Oostenrijk legt de volgende verklaringen af:

(...)

en

Malta legt de volgende verklaringen af:

De regering van Malta verklaart krachtens artikel 8 van het Verdrag dat zij zich verzet tegen de betekening of kennisgeving van stukken op het grondgebied van Malta die rechtstreeks, door de zorg van de diplomatieke of consulaire ambtenaren van andere Verdragsluitende Staten, in overeenstemming met de eerste alinea van genoemd artikel 8 wordt verricht, anders dan aan een onderdaan van de Verdragsluitende Staat die een dergelijke betekening of kennisgeving verricht.

De regering van Malta verklaart krachtens artikel 10 van het Verdrag dat zij zich verzet tegen het gebruik op het grondgebied van Malta door andere Verdragsluitende Staten van een van de in genoemd artikel 10 bedoelde wijzen van toezending en betekening of kennisgeving van stukken.